

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 187 ΠΚ

Το 1992 τέσσερις Έλληνες πολίτες συνελήφθησαν στο έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας με την κατηγορία ότι σχεδίαζαν να απαγάγουν Κύπριο πολίτη. Επειδή σε βάρος του, υπό απαγωγή, φερόμενου Κύπριου πολίτη έχει ασκηθεί δίωξη για σωρεία εγκληματικών πράξεων, (ο αριθμός των θυμάτων του φθάνει τα 50), τις οποίες τέλεσε στην Ελλάδα, (όπου διατηρούσε εμπορική αντιπροσωπεία, μέχρι την ημέρα της διαφυγής του στην Κύπρο), ανεστάλη η ποινική δίωξη των Ελλήνων και επέστρεψαν στην Ελλάδα. Η, για ευνόητους, (ηθικούς και πολιτικούς), λόγους, αναστολή δεν απέτρεψε νέα δίωξη των τεσσάρων. Με την επιστροφή τους η αρμόδια Ελληνική εισαγγελική αρχή άσκησε σε βάρος τους δίωξη για παράβαση του άρθρου 187 παρ. 1 του ΠΚ (σύσταση και συμμορία). Κατόπιν αυτού ερωτάται αν είναι νόμω βάσιμη η ασκηθείσα ποινική δίωξη;

Α. Σύμφωνα με το (δικονομικής υφής) άρθρο 6 του Ποινικού Κώδικα, που αφορά εγκλήματα ημεδαπών στην αλλοδαπή, "οι Ελληνικοί ποινικοί νόμοι, εφαρμόζονται και για πράξη που χαρακτηρίζεται από αυτούς ως κακούργημα ή πλημμέλημα και που τελέστηκε στην αλλοδαπή από ημεδαπό αν η πράξη αυτή είναι αξιόποινη και κατά τους νόμους της χώρας στην οποία τελέστηκε..." Η πράξη, την οποία φέρεται να τέλεσαν οι Έλληνες στην Κύπρο, προβλέπεται και τιμωρείται από την Κυπριακή έννομη τάξη (κεφ. 154, άρθρο 371 του Κυπριακού ΠΚ) ως "συνωμοσία προς διάπραξη κακούργηματος", (με αυτό το περιεχόμενο είχε συνταχθεί και το, σε βάρος τους,

κατηγορητήριο στην Κύπρο). Οι προϋποθέσεις, όμως, εφαρμογής της ως άνω παρ. 1 του άρθρου 6 του ΠΚ περιγράφονται στην παρ. 3 του αυτού άρθρου. Σύμφωνα με αυτές απαιτείται :

1) Το υπό δίωξη έγκλημα να χαρακτηρίζεται σύμφωνα με τον Ελληνικό Ποινικό Κώδικα ως πλημμέλημα, πράγμα το οποίο εδώ συμβαίνει αφού το άρθρο 187 του Π.Κ. ανήκει στην τάξη των πλημμελημάτων.

2) Έγκληση του παθόντος. Κατά την κρατούσα γνώμη, του νόμου μη διακρίνοντος, η διάταξη του άρθρου 6 παρ. 3 του Π.Κ. απαιτεί έγκληση για όλα τα πλημμελήματα, αδιακρίτως το αν αυτά διώκονται κατ' έγκληση ή αυτεπάγγελτα.¹

Σύμφωνα επίσης με την κρατούσα άποψη η έγκληση της παρ. 3 του άρθρου 6 του Π.Κ. είναι κανονική έγκληση και λαμβάνεται με την έννοια των άρθρων 117 παρ.1 του Π.Κ. και 50 παρ.1 του Κ.Ποιν.Δικ., ανεξάρτητα αν πρόκειται για πλημμελήματα τιμωρούμενα κατ' έγκληση ή αυτεπάγγελτα.² Τέτοια έγκληση ουδέποτε υπέβαλε ο φερόμενος ως παθών Κύπριος πολίτης. Αυτή η έλλειψη έγκλησης συνιστά έλλειψη ουσιαστικής διαδικαστικής προϋπόθεσης, η οποία δεν επιτρέπει τη δίωξη. Η πάροδος δε τριμήνου από την τέλεση της πράξης οδηγεί στην εξάλειψη του αξιόποινου, (άρθρο 117 παρ.1 του Π.Κ.).

¹ Βλ. μεταξύ πολλών άλλων απόφαση ΑΠ 892/1980 Ποινικά Χρονικά ΑΔ σελ. 33, ΑΠ 722/1984 Ποινικά Χρονικά ΑΔ σελ. 1037, και ακόμη τις σχετικές σύμφωνες απόψεις των Ι. Μανωλεδάκη "ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ" 1973 σελ. 234, Γ.Α Μαγκάκη "Ποινικό Δίκαιο, γενικό μέρος", εκδόσεις Παπαζήση 1981, σελ. 101, Ζαγκαρόλα Ποινικά Χρονικά Ε σελ. 330, υποσημ. 2.

² .Βλ. σύμφωνη γνώμη Χρ. Μυλωνόπουλου "Διεθνές Ποινικό Δίκαιο", Εκδόσεις Σάκκουλα, β' έκδοση 1993, σελ. 271.

Αντίστοιχη έγκληση δεν έχει υποβληθεί και συνεπώς έχει εξαλειφθεί το τυχόν αξιόποινο.³ Κατά συνέπεια η ασκηθείσα, σε βάρος των Ελλήνων πολιτών, ποινική δίωξη είτε (κατά την ορθότερη άποψη) πρέπει να παύσει οριστικά είτε (κατ' άλλη άποψη) να κηρυχθεί απαράδεκτη.

3) Αίτηση της ξένης (Κυπριακής) Κυβέρνησης. Ανάλογη αίτηση, όμως, η οποία αναπληρώνει την έλλειψη έγκλησης του παθόντος και ενεργοποιεί το Ελληνικό ποινικό σύστημα,⁴ δεν έχει κατατεθεί, γεγονός το οποίο καθιστά απαράδεκτη την ποινική δίωξη. Τυχόν δε απαγγελία καταδίκης χωρίς την υποβολή αίτησης συνιστά υπέρβαση καθηκόντων, η οποία θεμελιώνει λόγο αναιρέσεως.⁵ Και βέβαια τυχόν υποβολή αίτησης δίωξης εκ μέρους της Κυπριακής Κυβέρνησης θα συνιστούσε ανεπίτρεπτη λογική και νομική υπέρβαση, αφού η Κυπριακή Δικαιοσύνη, (ειδικότερα ο βοηθός γενικού Εισαγγελέως της Κύπρου), ανέστειλε την, σε βάρος των τεσσάρων Ελλήνων πολιτών, δίωξη, για την φερόμενη ως τελεσθείσα στο έδαφος της Κύπρου εγκληματική πράξη. Η αναστολή της ποινικής δίωξης επ' αόριστον συνιστά, (κάτω από το πρίσμα της πρακτικής άποψης), κλασσική περίπτωση θέσης της υπόθεσης στο αρχείο. Με άλλα λόγια υποδηλώνει ευθέως την θέση της ξένης δικαιοσύνης, (αλλά και της ξένης κυβέρνησης), να αποσυρθεί από τον χειρισμό της υπόθεσης. Η επιλογή, λοιπόν, της αναστολής ενσωματώνει μια άρνηση, ένα

³ Βλ. την *ad hoc* σύμφωνη απόφαση του ΑΠ 722/1984 Ποινικά Χρονικά ΑΔ, σελ. 1037.

⁴ "ήτις τίθεται διαζευκτικώς και ισοβαρώς με την έγκλησιν". Έτσι Ι. Μανωλεδάκης "ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ" 1973, σελ. 233

⁵ Βλ. έτσι την απόφαση του ΑΠ 993/1990 Ποινικά Χρονικά ΜΑ, σελ. 308.

αρνητικό μέγεθος. Η καθ' ύλη αρμόδια εξουσία (Κυπριακή Δικαιοσύνη) αρνείται (απέχει) συνειδητά από την περαιτέρω άσκηση των αρμοδιοτήτων της.

Αυτή η αρνητική θέση της ξένης δικαιοσύνης σχετικά με την διερεύνηση και δίωξη του εγκλήματος των ημεδαπών καθιστά, λογικά, αδύνατη την υποβολή αίτησης εκ μέρους της ξένης κυβέρνησης. Αποτελεί αντίφαση και δεν συμβιβάζεται η απεμπόληση του κυριαρχικού (ημεδαπού) δικαιώματος απονομής δικαιοσύνης με την (παράλληλη) επιθυμία για δίωξη των φερομένων ως δραστών από την (αλλοδαπή) έννομη τάξη της χώρας τους. Αναστολή της ποινικής δίωξης και υποβολή αίτησης στην αλλοδαπή έννομη τάξη για συνέχιση της ποινικής δίωξης δεν είναι λογικά συμβατές. Η επιλογή οποιασδήποτε εκ των δύο θέσεων, αφενός μεν δεσμεύει αφετέρου δε αποκλείει την άλλη. Συνεπώς η αποδοχή της αίτησης ξένης κυβέρνησης για τη δίωξη ημεδαπών για έγκλημα, που φέρεται ότι τελέστηκε από αυτούς στην αλλοδαπή, τελεί υπό την αίρεση (και την έρευνα) ότι η δικαιοσύνη του ξένου κράτους δεν έχει "αποφανθεί αρνητικά" (με αναστολή) για την πράξη. Σε διαφορετική περίπτωση η βαρύτατη προσβολή (με ότι αυτή συνεπάγεται) του κύρους και της αυθεντίας και των δύο εννόμων τάξεων (αλλοδαπής και ημεδαπής) είναι δεδομένη.

Οι συνέπειες δεν περιορίζονται, όμως, μόνον στα πλαίσια μιας αφηρημένης αμφισβήτησης του κύρους των δύο δικαιοσύνην οικοδομημάτων αλλά επεκτείνονται και σε πιο απτά και κατανοητά επίπεδα. Η παροχή αναστολής και η ταυτόχρονη υποβολή αίτησης δίωξης παραβιάζουν εμμέσως (πλήν σαφώς) το πνεύμα της διάταξης του

άρθρου 6 παρ. 3, και εμφανίζουν την δικαιοσύνη ως αποκλειστικό θεράποντα πολιτικών σκοπιμοτήτων.

Ο θεσμός της αναστολής από τη στιγμή της νοηματικής του σύλληψης στο νού του νομοθέτη υπηρετεί και εκφράζει πολιτική άποψη. Η άμετρη χρήση, λοιπόν, της αναστολής σε χώρους του "Διεθνούς Ποινικού Δικαίου" προσδίδει στο Ποινικό Δίκαιο ένα χαρακτήρα "διπλωματικού εργαλείου" και το εντάσσει στην διαδικασία της πολιτικής επικοινωνίας και των διεθνών σχέσεων. Ναι μεν το (Ελληνικό, τουλάχιστον) Ποινικό Δίκαιο δρα, (και οφείλει να δρα), στην κατεύθυνση διατήρησης των κοινωνικών ισορροπιών και των Πολιτειακών επιδιώξεων αλλά οφείλει παράλληλα να διατηρεί και το κύριο χαρακτηριστικό της λειτουργίας του, (στο οποίο ερείδεται η αξιοπιστία του και ο κοινωνικός του ρόλος), την αρχή δηλ. της νομιμότητας, (στην ευρύτερη έννοια της, που αφορά την "αυτοματοποιημένη" αλλά λογική δραστηριοποίηση του ποινικού κατασταλτικού-κυρωτικού μηχανισμού σε κάθε περίπτωση παραβίασης των συγκεκριμένων ορίων, πέρα και έξω από εξωνομικά κριτήρια). Με άλλα λόγια η παροχή αναστολής και η παράλληλη υποβολή αίτησης από την ξένη Κυβέρνηση για δίωξη ημεδαπών παρακάμπτουν τη σχετική διάταξη του Ελληνικού Δικαίου, κλονίζουν την ασφάλεια του και εμφανίζουν την Ελληνική Πολιτεία και την Ελληνική έννομη τάξη να ενδιαφέρονται (με άλλοθι την αρχή της νομιμότητας) για την πάση θυσία και με οποιοδήποτε τρόπο (και τίμημα) τιμώρηση του πολίτη (του φερόμενου ως δράστη).

Είναι προφανές ότι η αποδοχή της αίτησης της ξένης Κυβέρνησης (παρά την δοθείσα αναστολή), ως αποτέλεσμα της

(χρονικά) προηγούμενης προσήλωσης της Ελληνικής Δικαιοσύνης σε μια στενή γραμματική προσέγγιση και σε μια "τυπική" εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 6 ΠΚ, και την ίδια την αρχή της νομιμότητας αναιρεί και την αρχή της σκοπιμότητας υπηρετεί. Και αυτό διότι η εφαρμογή της αρχής της νομιμότητας στην άσκηση της δίωξης δεν σημαίνει ότι η αρμόδια εισαγγελική εξουσία στερείται περιθωρίων (ουσιαστικών και κυρίως νομικών) κρίσης και έρευνας των φερομένων υποθέσεων. Σε διαφορετική περίπτωση θα ήταν περιττός ο θεσμός του εισαγγελέως στην διαδικασία ποινικής δίωξης και θα είχε προβλεφθεί μια απλή, τυπική διαδικασία χωρίς τη σύμπραξη του εισαγγελικού λειτουργού. Η στενή γραμματική προσέγγιση και η απόλυτα "τυπική" εφαρμογή του ποινικού νόμου (και δη του άρθρου 6) αν και prima facie υπονοούν και υποδηλώνουν αυστηρή προσήλωση στην αρχή της νομιμότητας στην πραγματικότητα αποτελούν "μηχανιστικές" κινήσεις, οι οποίες οδηγούν σε μια "βιομηχανοποιημένη" Δικαιοσύνη. Ας μην ξεχνάμε δε ότι η Δικαιοσύνη αποτελεί (πρέπει να αποτελεί) θεσμό ζωντανό, ενεργό και παρόντα στην κοινωνική πραγματικότητα και εξέλιξη, ο οποίος με τις απόψεις του και τις θέσεις του διαμορφώνει πρότυπα και πλαίσια κοινωνικής συμπεριφοράς. Αν η Δικαιοσύνη αποδεχθεί ένα ρόλο "διεκπεραιωτή των τρεχουσών υποθέσεων", τότε μετατρέπεται σε θεσμό αδικίας. Ο δικαστής είναι "ο νομοθέτης του συγκεκριμένου"⁶ και συμμετέχει ενεργά στο κοινωνικό γίνεσθαι. Αν περιοριστούμε σε απλή "περιγραφική" διαδικασία, αποφεύγοντας την "αξιολογική" παρέμβαση, τότε παρέλκει η ύπαρξη του θεσμού της Δικαιοσύνης και φυσικά κάθε σχετική

⁶ Βλ. "Ποινικό Δίκαιο και Πολιτική", σελ.14, εκδόσεις Α. Σάκκουλα, 1992, την άποψη του Ι. Μανωλεδάκη.

συζήτηση. Αποδοχή, λοιπόν, της αίτησης (παρά την δοθείσα αναστολή) υπηρετεί ευθέως τα συμφέροντα της αλλοδαπής έννομης τάξης, η οποία επιλέγει την στάση του Πόντιου Πιλάτου.

Αποδεχόμενη, λοιπόν, (αδιάκριτα) η ημεδαπή έννομη τάξη το ρόλο, τον οποίο της επιφυλάσσει η, οποιαδήποτε, ξένη Κυβέρνηση αποδέχεται την διεύρυνση των αντικειμενικών ορίων τιμώρησης του Έλληνα πολίτη.

Η προηγούμενη επισήμανση επιβάλλει την προσθήκη τέταρτης παραγράφου στο άρθρο 9 του ΠΚ, το οποίο προβλέπει τις περιπτώσεις, στις οποίες αποκλείεται η δίωξη εγκλημάτων που τελέστηκαν στην αλλοδαπή. Η αθώωση, η οποία αναφέρεται ως λόγος του ακαταδίωκτου στην παρ. 1 εδ. α του άρθρου 9 ΠΚ δεν ταυτίζεται με την αναστολή και τη θέση της υπόθεσης στο αρχείο διότι η πρώτη προϋποθέτει δίκη, ("δικάστηκε", ή έστω βούλευμα), και κινείται στα αυστηρά πλαίσια της λειτουργίας της Δικαιοσύνης ενώ η δεύτερη εμφανίζεται και εκδηλώνεται μόνον στο στάδιο της προδικασίας και ενέχει το στοιχείο της πολιτικής σκοπιμότητας. Και το κυριότερο η αναστολή δεν αίρει την αιωρούμενη κατηγορία ούτε αποφαινεται για την οριστική της βασιμότητα.⁷ Ούτε οι έννοιες της παραγραφής και της χάριτος εξομοιώνονται με την αναστολή. Για την κάλυψη, λοιπόν, του ως άνω κενού στο άρθρο 9 του ΠΚ απαιτείται μια ακόμη παράγραφος, η οποία θα αποκλείει την δίωξη των εγκλημάτων (ημεδαπών) στην αλλοδαπή, όταν για την ίδια πράξη και για τα ίδια πρόσωπα έχει δοθεί αναστολή.

⁷ Από την άποψη αυτή, (και υπό το πρίσμα μιας στενής προσέγγισης), ο θεσμός της αναστολής συνεπάγεται κινδύνους για την ασφάλεια του δικαιοσύνη οικοδομήματος.

Η αναστολή, συνεπώς, δεσμεύει την ξένη Κυβέρνηση τόσο ηθικά όσο και νομικά. Και η επισήμανση αυτή ενισχύει και την άποψη ότι η αίτηση της ξένης Κυβέρνησης πρέπει να υπόκειται στον περιορισμό του τριμήνου. Οι αδυναμίες στην περίπτωση αποδοχής της κρατούσας αντίθετης θέσης⁸ είναι προφανείς. Το εθνικό ποινικό δίκαιο δεν μπορεί να λειτουργεί και να παρέχει την θετική συμβολή του υπό την αίρεση νεότερης (μεταγενέστερης) απόφασης ξένου οργάνου, δηλ. της ξένης Κυβέρνησης. Η ασφάλεια του δικαίου δεν επιτρέπει όρους ή αιρέσεις. Άλλωστε η επιβολή ποινής, με την επανεργοποίηση της δίωξης σε χρόνο μεταγενέστερο της τέλεσης της πράξης, κάθε άλλο παρά υπηρετεί τους σκοπούς της, (όταν, μάλιστα, η πράξη έχει τελεστεί εκτός των τοπικών ορίων της ημεδαπής έννομης τάξης και σε καθεστώς διαφορετικών αξιολογήσεων). Πρέπει, λοιπόν, να απορριφθεί τυχόν αίτηση της Κυπριακής Κυβέρνησης, η οποία ήθελε υποβληθεί στο μέλλον.

Ανεξάρτητα, πάντως, από την θεωρητική διάσταση για τα χρονικά περιθώρια υποβολής της αίτησης, στην προκειμένη περίπτωση δεν έχει υποβληθεί ανάλογο αίτημα από την Κυπριακή Κυβέρνηση. Συνεπώς η άσκηση δίωξης σε βάρος των τεσσάρων από την εισαγγελία Αθηνών (ανεξάρτητα από την αναστολή) δεν είναι νόμιμη και πρέπει να παύσει. Σε διαφορετική περίπτωση το ποινικό μας δίκαιο όχι μόνον εμφανίζεται να διευρύνει την αρχή της εδαφικότητας και να επεκτείνει την αρμοδιότητα του πέραν των προβλεπομένων από

⁸ Η κρατούσα άποψη θεωρεί ότι η αίτηση της ξένης Κυβέρνησης μπορεί να υποβληθεί μέχρι του πέρατος του χρόνου παραγραφής του εγκλήματος. Έτσι απόφαση ΑΠ 216/88, Ποινικά Χρονικά ΑΗ, σελ. 507 και ΑΠ 99/90, Ποινικά Χρονικά ΜΑ, σελ. 308.

τις διεθνείς συμβάσεις αλλά και να παρακάμπτει ουσιώδη προαπαιτούμενα της εφαρμογής του. Η αρχή της ενεργού προσωπικότητας,⁹ (της εθνικότητας δηλ. του ενεργούντος την εγκληματική πράξη προσώπου), πρέπει να θεωρηθεί συμπληρωματική της αρχής της εδαφικότητας και όχι πρωτεύουσα.¹⁰ Συνεπώς η επέκταση της ημεδαπής ποινικής εξουσίας και δικαιοδοσίας, (η οποία βρίσκει έρεισμα, βασικά, στην ανάγκη διατήρησης της αυθεντίας του Ελληνικού ποινικού συστήματος απέναντι στους Έλληνες πολίτες και στην συστράτευση της ημεδαπής έννομης τάξης στην διακρατική προσπάθεια καταπολέμησης της εγκληματικότητας),¹¹ προϋποθέτει την συνδρομή εκείνων των στοιχείων τα οποία δεν θα αναιρούν στην πράξη το περιεχόμενο της τυχόν υποβληθείσας έγκλησης ή αίτησης. Και η αναστολή συνιστά λόγο, ο οποίος αποκλείει την θεμελίωση αρμοδιότητας των Ελληνικών Δικαστηρίων. Το γεγονός της σύλληψης και της προσαγωγής των Ελλήνων πολιτών ενώπιον της αλλοδαπής (Κυπριακής Δικαιοσύνης) και το γεγονός της απαγγελίας κατηγορίας δεν παράγουν (άνευ άλλου τινός) έννομα αποτελέσματα για την Ελληνική έννομη τάξη. Δεν αποτελούν δηλ. στοιχεία (σήματα) ενεργοποίησης του Ελληνικής ποινικής δικαιοδοσίας (χωρίς δηλ. παράλληλη υποβολή έγκλησης ή αίτησης).

⁹ Βλ. Χ. Μυλωνόπουλου "Διεθνές ..." σελ. 112-118.

¹⁰ Ο Η. Γάφος ("Ποινικόν Δίκαιον, γεν. μέρος" έκδοση Βα, 1973, τεύχος Α, σελ. 102) σημειώνει : "... η αρχή της προσωπικότητας ως συμπληρούσα τας περί των τοπικών ορίων διατάξεις..."

¹¹ Βλ. "Διεθνές ..." Χ. Μυλωνόπουλου, σελ. 112-113.

Β. Ακόμη, όμως, και στην περίπτωση που η Κυπριακή Κυβέρνηση είχε υποβάλει αίτηση, η ποινική δίωξη των Ελλήνων πολιτών είναι απαράδεκτη και για τους εξής σοβαρούς λόγους:

α) Το προστατευόμενο έννομο αγαθό από τη διάταξη του άρθρου 187 παρ.1 του Π.Κ. είναι η Δημόσια Τάξη.¹²

Σύμφωνα με την ταξινόμηση στην οποία προβαίνει τόσο η θεωρία όσο και η νομολογία¹³ τα έννομα αγαθά διακρίνονται σε :

- i. Ημεδαπά, όσα είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την Ελληνική έννομη τάξη, π.χ. η Πολιτειακή εξουσία
- ii. Αλλοδαπά, τα αντίστοιχα προς τα ημεδαπά, τα οποία ανήκουν σε αλλοδαπές έννομες τάξεις, π.χ. το Βελγικό πολίτευμα.
- iii. Κοινά, όσα δεν ανήκουν αποκλειστικά σε κάποια έννομη τάξη αλλά προστατεύονται ανεξάρτητα του ποιος είναι ο φορέας τους, π.χ. τα αγαθά της ζωής και της ελευθερίας.

Το έννομο αγαθό Δημόσια Τάξη είναι αποκλειστικά ημεδαπό αγαθό (κρατικό - πολιτειακό).¹⁴ Στην ίδια άποψη καταλήγει και ο Ι. Μανωλεδάκης,¹⁵ ο οποίος θεωρεί ότι Πολιτειακή εξουσία και Δημόσια Τάξη συνθέτουν το ευρύτερο αγαθό της "εσωτερικής ασφάλειας" του Κράτους. Συνεπώς, η παρεχόμενη από το άρθρο 187 παρ.1 προστασία αφορά μόνο την Ελληνική Δημόσια Τάξη, αφού, όπως παρατηρεί και ο Χ. Μυλωνόπουλος, η Δημόσια Τάξη ξένου κράτους είναι αλλοδαπό

¹² Βλ. *Αιτιολογική Έκθεση, Έκδοση Εθνικού Τυπογραφείου, 1933, σελ. 300.*

¹³ Βλ. *περισσότερα στο βιβλίο του Χ. Μυλωνόπουλου "Διεθνές Ποινικό Δίκαιο".*

¹⁴ Βλ. *έτσι Χ. Μυλωνόπουλου "Διεθνές Ποινικό", σελ. 78.*

¹⁵ *"Επιβολή της Δημόσιας Τάξης", Εκδόσεις Σάκκουλα 1990, σελ. 14.*

έννομο αγαθό μη προστατευόμενο από την Ελληνική έννομη τάξη. Επομένως, δεν πληρούται η αντικειμενική υπόσταση των εγκλημάτων του άρθρου 187 παρ.1, παρά μόνον εάν η προσβολή στρέφεται κατά του ενδοκρατικού εννόμου αγαθού "Ελληνική Δημόσια Τάξη".

Κατόπιν όλων αυτών, είναι αυτονόητο ότι και στην περίπτωση, κατά την οποία οι πράξεις των Ελλήνων στο έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας έχουν ποινικές συνέπειες, αυτές (οι συνέπειες) αφορούν αλλοδαπό κρατικό έννομο αγαθό (μη προστατευόμενο από την Ελληνική νομοθεσία). Πρόκειται, δηλαδή, για προσβολή εννόμου αγαθού, η προστασία του οποίου υπάγεται στην περιοχή προστασίας ξένης έννομης τάξης (της Κυπριακής Δημοκρατίας). Τυχόν δίωξη τους προϋποθέτει αποκλειστική προσβολή της ημεδαπής Δημόσιας Τάξης. Οι πράξεις στην Κύπρο δεν αποτελούν "πράξη", όπως αυτή νοείται στα άρθρα 5 και επομ. του Π.Κ.¹⁶ και συνεπώς δεν έχει εφαρμογή η διάταξη του άρθρου 6 παρ.1 του Π.Κ., που προβλέπει επέκταση της δικαιοδοσίας των Ελληνικών ποινικών διατάξεων. Άλλωστε, το Ελληνικό κράτος δεν ενδιαφέρεται για την προστασία της ακεραιότητας ξένων κρατικών μηχανισμών, και αποστολή του ημεδαπού δικαίου είναι η προστασία εννόμων αγαθών που προάγουν την ημεδαπή κοινωνική ειρήνη. Συνεπώς, η ισχύς του άρθρου 6 παρ.1 του Π.Κ. τελεί υπό την αίρεση ότι το προσβληθέν έννομο αγαθό δεν είναι αποκλειστικά αλλοδαπό πολιτειακό. Οι πράξεις -και αν ακόμη θεωρηθούν κολάσιμες- δεν έθιξαν την Ελληνική Δημόσια Τάξη. Τυχόν ενεργοποίηση της διάταξης 187 παρ.1 του Π.Κ., και τιμώρησή

¹⁶ Βλ. τη σύμφωνη γνώμη του Χ. Μυλωνόπουλου "Διεθνές Ποινικό", σελ. 71

των Ελλήνων πολιτών μέσω του άρθρου 6 παρ.1 του Π.Κ., προϋποθέτει προσβολή της ημεδαπής Δημόσιας Τάξης.¹⁷

Άλλωστε, θα ήταν παράλογο, (και δεν συμβαίνει στην πράξη), να τιμωρείται π.χ. για απείθεια από την Ελληνική δικαιοσύνη Έλληνας πολίτης, ο οποίος αρνήθηκε στην Ιταλία να παραλάβει έγγραφο των Ιταλικών αρχών. Και αυτό διότι ουδέποτε η άρνηση αυτή του δράστη προσέβαλε το κύρος και την αυθεντία της Ελληνικής Πολιτειακής εξουσίας, η οποία είναι και το έννομο αγαθό που προστατεύεται από το άρθρο 169 του Π.Κ. Το ίδιο συμβαίνει στη συναφή περίπτωση αντιποίησης αλλοδαπής αρχής από Έλληνα υπήκοο (ημεδαπό) που τελέστηκε στην αλλοδαπή, η οποία δεν είναι αξιόποινη, αφού δεν θίγεται η ημεδαπή ποινική εξουσία.

Κατόπιν όλων αυτών, είναι προφανές ότι εσφαλμένα ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος των Ελλήνων πολιτών αφού το άρθρο 6 του Π.Κ. προσδιορίζει με σαφήνεια τις περιπτώσεις και τις προϋποθέσεις επέκτασης της Ελληνικής ποινικής δικαιοδοσίας.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ Θ. ΚΟΝΤΑΞΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ Δ.Ν.

¹⁷ Βλ. σύμφωνη σχετική απόφαση Πλημ. Αθηνών 3210/1979 Ποινικά Χρονικά Α, σελ. 361-364 και επίσης την απόφαση του Εφετείου Αθηνών 646/1984 Ποινικά Χρονικά ΑΕ, σελ. 173. Τέλος, για το ίδιο θέμα βλέπε Ι. Μανωλεδάκη "Προσβολές κατά της Πολιτειακής εξουσίας", Εκδόσεις Σάκκουλα 1988, σελ. 26.